

Venciment dels respectes humans

EN la vida cristiana res palesa tant la manca de convicció com el respecte humà, aturador de totes les virtuts. Quan hom es deixa dominar pel seu influx queden sense germinar i donar florida els més bons propòsits i les més elevades inspiracions.

La fallera de seguir el corrent, que és una de les manifestacions del respecte humà, és l'índici més declarat de la falta de fermesa i de vida interior, puix són elements independents de l'home els que el porten i arrosseguen: sota la seva influència hom es troba com la fullaraca agitada per la ventada, com el cadàver del naufrag arrabassat pel corrent del riu, com el combustible devorat pel foc.

El que n'és víctima dels respectes humans en voler seguir el corrent (de les idees imperants, de la literatura, dels espectacles, de les modes...) perd la seva enteresa i fins la pròpia personalitat barrant el desenvolupament espontani de les energies que més el dignifiquen i anorreant el control assenyalat per la pròpia experiència i reflexió.

El qui es deixa vèncer pels respectes humans perd la llibertat moral, car ningú és més lliure que l'home en *ésser esclau de la llei*, digué Ciceró; puix afegeix Balmes (Protestantismo, XXXVIII) «la llibertat de l'enteniment consisteix en ésser esclau de la veritat i la llibertat de la voluntat és abastada en ésser esclau de la virtut: fora la llei s'entronitza la força; fora la veritat s'entronitza l'error, fora la virtut s'entronitza el vici», governant despòtic i exigent de l'home.

Quan hom està ben arrelat en les seves conviccions és com la penya emplantada en mig del mar on van a estavellar-se les més encrespades ones; és com un arbre de forta envergadura que soporta les més violentes sotragades; és com un edifici de sòlids fonaments que resisteix l'erosió dels segles, puix jamai es doblega sota la influència poderosa del *què diran*.

Un exemplar incomparable d'aquesta fermesa i inflexibilitat davant els respectes humans el trovem en l'heroïna del Carmel, Santa Teresa de Jesús: havent-se retirat al convent de Pastrana, amb motiu de la mort del seu marit, la Princesa d'Èboli, la qual amb els seus capricis alterava el bon ordre de la casa, la santa digué: no trobo perquè es tingui de tolerar aquesta dificultat, i immediatament frauré d'ací les meves monges». Per dues vegades en nom de Déu va tenir coratge de corregir a Felip II, rei d'Espanya. En el Llibre de la Perfecció deixa escrits aquests mots: «cal maldem per assolir la perfecció vingui el que vingui, passi el que passi, murmuri el qui murmuri... encara que el món s'esfondri».

Quina convicció manifesta en les seves creences el qui per captar-se les simpaties de persones poc creients transigeix davant els dardells feridors adreçats contra l'església i els seus ministres? Quina formació religiosa palesen els qui no resen el Sant Rosari en família per no ésser sentits de la